

Sygn. akt V CSK 90/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa-Prezydenta Miasta K.

przeciwko J. R.-S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 listopada 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanej 3600 (trzy tysiące
sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony powodowej Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 października 2012 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona powodowa Skarb Państwa – Prezydent Miasta K. oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.:

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Zagadnienie winno być zatem sformułowane w sposób zrozumiały i precyzyjny poprzez odwołanie się do kilku rozbieżnych, występujących w judykaturze poglądów oraz przedstawienia własnej propozycji właściwego rozwiązania. Zdaniem strony skarżącej występuje w niniejszej sprawie zagadnienie prawne dotyczące kwestii, czy w przypadku dokonania zajęcia w trybie art. 89 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t. jedn. Dz.U. nr 2012, poz. 1015 ze zm.) nieistniejącej wierzytelności, a następnie dokonania przez działającego w dobrej wierze dłużnika zobowiązanego zapłaty zajętej kwoty już po powstaniu wierzytelności i uznaniu jej przez organ egzekucyjny, powinno nastąpić umorzenie zobowiązania publicznoprawnego i tym samym umorzenie zajętej wierzytelności. Jednak już z rozważań skarżącego wynika, że wierzytelność jako nieistniejąca nie podlegała zajęciu (por. wyrok SN z dnia 11 stycznia 2006 r., III CK 335/2005, LexPolonica 1383237), a równocześnie strona powodowa nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku poinformowania o tej okoliczności wierzyciela dłużnika zobowiązanego. Pominiecie tej okoliczności czyni zagadnienie niezupełnym. Zasadnicza część uzasadnienia skargi ma w istocie na celu zmianę oceny dokonanych ustaleń faktycznych, a w zasadzie zmierza do uzupełnienia ich zgodnie z wolą strony powodowej. Brak także wskazania możliwości innego rozstrzygnięcia problemu. Dodatkowo istotne zagadnienie prawne - jak wskazuje strona skarżąca – poza kwestią stosowania art. 89 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji związane jest z niezastosowaniem mechanizmu określonego w art. 518 § 1 pkt 1 w zw. z § 2 k.c., którego zastosowanie byłoby uzasadnione. Zagadnienie prawne musi mieć jednak związek z przytaczanymi podstawami kasacyjnymi, zaś w podstawach skarżący nie powołał art. 518 § 1 pkt 1 w zw. z § 2 k.c. oraz art. 89 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, na który powołuje się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co czyni niemożliwym przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie tej przesłanki.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania za

pomocą argumentacji jurydycznej, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. W ocenie strony powodowej, istnieje potrzeba wykładni art. 405, 410 i 411 k.c. w świetle art. 5 k.c. oraz zasad słuszności. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przedstawione przez stronę powodową stanowi jednak wyłącznie powtórzenie uzasadnienia apelacji i jest nieprecyzyjne oraz nie zawiera wątpliwości o walorze ogólnym, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślać się lub poszukiwać okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Zdaniem strony skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec niewłaściwej interpretacji art. 66 ust. 1 z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego błędną wykładnię. Strona skarżąca nie wykazała jednak oczywistości naruszenia prawa przez Sąd Apelacyjny w ustalonym w sprawie stanie faktycznym, nie wskazała na związek wskazanego naruszenia z wydanym orzeczeniem, a jej argumentacja w tym zakresie oparta jest jedynie na własnych twierdzeniach oraz zmierzała do podważania poczynionych ustaleń faktycznych i dokonanej subsumpcji.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Na wniosek pozwanej J. R.-S. zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98

§ 1 i 3, art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 6 ust. 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. jedn. Dz.U. 2013, poz. 461).

aw

jw